

Arrest

nr. 242 021 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 5 augustus 2018 aan op het Belgische grondgebied. Op 8 augustus 2018 dienden zij verzoeken om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 7 januari 2020 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 15 januari 2020 per aangetekend schrijven ter kennis gebracht van verzoekers.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Topzawa, provincie Kirkuk waar u woonachtig was van uw geboorte tot 1988 waarna u naar Erbil diende te verhuizen. In 1992 sloot u zich aan bij de peshmerga's (PUK) en vocht u gedurende een jaar mee in de Koerdische burgeroorlog tot u gewond geraakte en uw activiteiten stopzette. Vervolgens begon u met uw werk als kledijmaker met een specialisatie in militaire kledij.

In 2003 keerde u terug naar de provincie Kirkuk, met name Mala Abdullah waar u eveneens een atelier startte als kledijmaker. In 2004 huwde u met S.(...) N.(...) W.(...) A.(...) (O.V. (...)). In 2007 zou u drie dreigementen hebben gekregen om uw winkel stop te zetten. Na de dreigementen zou er een aanslag zijn geweest op uw winkel, waarbij uw vennoot is omgekomen. U ging een drie of viertal maand in Erbil wonen om de situatie af te wachten en keerde daarna terug naar uw dorp waar u opnieuw – echter onder de radar – aan het werk ging als kledijmaker. Bij de inval van IS in 2014 ontvluchtte u de provincie Kirkuk opnieuw. Tijdens jullie vlucht kreeg uw echtgenote een miskraam. U vestigde zich opnieuw in Erbil waar u na een tijdje ook een huis aankocht. Toen het met uw echtgenote wat beter ging, merkte u op dat uw zoon ziek werd. Omdat men in Koerdistan geen diagnose kon stellen, werd u doorverwezen naar Iran waar men vaststelde dat uw zoon aan een nierziekte leed. U zou een tiental keer naar Iran zijn gereisd met uw zoon om zijn ziekte op te volgen. Ondertussen zou u in Erbil opnieuw aan het werk zijn gegaan als kledijmaker en kreeg u de kans om voor het hoge kader binnen de PUK en de KDP kledij te maken.

Begin mei 2017 zou u van een Aqid binnen PUK, M. genaamd, een telefoontje hebben ontvangen waarin hij stelde dat er tegen u een arrestatiebevel was uitgevaardigd omdat de KDP u ervan verdacht informatie door te spelen aan de PUK. Deze verdachtmaking zou er zijn gekomen nadat er op sociale media een foto van u in 1992 al vechtende als peshmerga was opgedoken. Dezelfde dag nog nam u uw echtgenote en uw kinderen mee naar uw schoonouders en vertrok u naar Kirkuk waar u zich gedurende drie maand schuilhield. In die tijd probeerde u valse paspoorten aan te maken zodat u uit Irak kon vertrekken.

In augustus 2017 nam u met behulp van deze valse documenten een vlucht naar Turkije. Vanuit Turkije ging u naar Bulgarije waar u aan de grens werd opgepakt en vervolgens, apart van uw echtgenote en uw kinderen twee maanden opgesloten zat. U diende een verzoek om internationale bescherming in om een uitwijzing naar Irak te vermijden maar wachtte het antwoord niet af en reisde verder naar Servië waar u drie maand verbleef alvorens verder te gaan naar Bosnië. U probeerde via Kroatië verder te reizen, maar slaagde hier niet in waardoor u via Slovenië verder reisde. Vanuit Slovenië vertrokken u en uw gezin met een auto naar België waar u op 5 augustus 2018 bent aangekomen. Op 8 augustus 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: de identiteitskaart van u, uw echtgenote en uw kinderen, de oude nationaliteitsbewijzen van uw vader en grootvader, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van uw oud paspoort, verschillende foto's waarin u te zien bent als kledijmaker van hoge officieren, foto's van onderweg, foto's met Amerikaanse soldaten, een foto van u in 1992 als peshmerga en profielen van uw vrienden op facebook die een hoge graad hebben bij het leger. Daarnaast legt u medische attesten betreffende de psychologische toestand van uw echtgenote voor en een medisch attest betreffende de aandoening van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De manier waarop u de gang van zaken schetst, roept namelijk de nodige vraagtekens op.

Zo zou u reeds jaren aan het werk zijn geweest als kledijmaker voor hooggeplaatste officieren. U zou uw atelier eerst in Erbil hebben gehad van 1999 tot 2003 (CGVS, pg. 5), daarna in Kirkuk tot 2014 (CGVS, pg. en vervolgens opnieuw in Erbil tot 2017 (CGVS, pg.7). U zou gedurende deze 17 jaar altijd ten dienste hebben gestaan van officieren van de PUK en van de KDP (CGVS, pg.9). Dat er dan in 2017 opeens een arrestatiebevel werd uitgevaardigd omdat u ervan verdacht zou worden informatie door te spelen van de KDP naar de PUK, is wel zeer bevreemdend te noemen. U geeft aan dat u pas sinds 2014 ook naar de huizen van hooggeplaatste officieren ging waar u veel politieke zaken te horen kreeg én er recent een foto van u circuleerde op sociale media waar u te zien was als Peshmerga waardoor men nu pas de link had gelegd met uw PUK verleden en u daarom misschien van spionage werd beschuldigd (CGVS, pg.9).

Wat bovenstaande argumentatie betreft, dienen enkele zaken te worden opgemerkt. Dat zij u recent van spionage beschuldigden en dit omwille van een foto die circuleerde op het internet of dat u familielid bent van een PUK strijder, valt moeilijk te begrijpen aangezien u al jarenlang actief was als kledijmaker voor zowel PUK als KDP (CGVS, pg.8). Op facebook bent u bevriend met zowel hooggeplaatste PUK als KDP officieren (CGVS, pg.10). Er kan worden aangenomen, dat indien u daadwerkelijk werd binnengelaten binnen de huizen van deze officieren, zij u niet zomaar hebben vertrouwd omwille van uw excellente vaardigheden, maar dat er ongetwijfeld een uitgebreide check zal zijn gebeurd om uw achtergrond te verifiëren alvorens uw aanwezigheid toe te laten bij vertrouwelijke gesprekken en belangrijke personen. Dat zij niet eerder de link zouden hebben gelegd tussen u en leden van PUK, is dan ook weinig aannemelijk te noemen. Dat alles opeens op de helling komt te staan door een foto van in 1992 tot het punt dat er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, is verder weinig aannemelijk. Uw engagement voor de PUK dateerde immers van 1992, toen u zeventien jaar oud was en duurde slechts één jaar. Daarna zou u geen enkele activiteit in die zin meer hebben gesteld (CGVS, pg.8). Dat u omwille van een foto van 26 jaar geleden opeens van spionage zou worden beschuldigd, ondanks het feit dat u gedurende jaren zonder verdachtmaking en zonder dat u zich ooit op loslippigheid liet betrappen actief kon zijn als kledijmaker voor beide partijen, is weinig aannemelijk te noemen.

Bovendien kunnen bepaalde vraagtekens worden gezet bij twee cruciale elementen van uw relaas, namelijk de verspreiding van de foto op sociale media en het arrestatiebevel. Van beide levert u namelijk geen enkel begin van bewijs en ook uw verklaringen zijn hieromtrent weinig aannemelijk. Zo legt u wel de foto van u als peshmerga voor – waar terzijde moeilijk kan worden afgeleid of het daadwerkelijk u betreft gezien deze al dateert van 1992 – maar toont u niet aan dat deze daadwerkelijk op sociale media werd verspreid. Zo zou de foto gepubliceerd zijn op het FB account van T.(...), zou u dit te weten zijn gekomen via comments die uw vrienden op de foto hadden achtergelaten, maar zou hij de foto al hebben verwijderd toen u zijn account vond (CGVS, pg.11). U kent ook de profiel naam niet van T.(...) of zijn facebookaccount (CGVS, pg.11). Wat betreft het arrestatiebevel is het zeer bevreemdend dat u werd opgebeld met de melding dat er een arrestatiebevel jegens u was uitgevaardigd, maar dat deze Agid u verder niet zou informeren naar de precieze inhoud van dit arrestatiebevel of de reden waarom deze werd uitgevaardigd (CGVS, pg.7). Aangezien hij zich toch de moeite getroostte om u hiervan op de hoogte te brengen, lijkt het zeer weinig aannemelijk dat hij u dan ook niet zou inlichten over de reden hiertoe, temeer daar u op die manier op adequate manier het risico dat u dreigde te lopen, zou kunnen inschatten. Dat hij u ook, toen u eenmaal vertrokken was en in Bulgarije zat, niet meer precies op de hoogte heeft gesteld van het waarom van dit arrestatiebevel, is gezien de moeite die hij nam om u te contacteren, opnieuw weinig aannemelijk te noemen. Daarnaast is het bijzonder bevreemdend dat uw familie evenmin nog werd geïnterpelleerd over uw verblijfplaats of uw whereabouts als er daadwerkelijk een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, niet toen uw echtgenote nog bij haar ouders in Erbil was en evenmin na jullie vertrek uit Irak (CGVS, pg.10). Indien uw dossier daadwerkelijk bij de inlichtingendienst van de KDP zou zijn geopend en er een arrestatiebevel werd uitgevaardigd, kan er op zijn minst worden verwacht dat men ook daadwerkelijk naar u op zoek zou gaan. Dat dit niet is gebeurd, doet opnieuw vragen oproepen betreffende uw verklaringen.

In de marge dient nog te worden gewezen op de verklaringen van uw echtgenote. Zelfs indien zij met psy problemen kampt, kan evenwel worden verwacht dat ook zij, die bescherming inroept van de Belgische autoriteiten op zijn minst een minimum aan informatie kan verschaffen over haar directe vluchtaanleiding. Alhoewel zij wel degelijk op de hoogte is van uw werk als kledijmaker voor belangrijke officieren, weet zij echter niets over welk probleem er zich dan precies heeft voorgedaan. Dat zij het misschien ooit heeft gevraagd, maar het nu niet meer weet, kan dan ook in het licht van dit verzoek om bescherming moeilijk worden bevat.

Bovenstaande maakt dat u uw vrees te worden gevisieerd door de KDP omwille van uw PUK verleden, niet aannemelijk kunt maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten namelijk de identiteitskaart van u, uw echtgenote en uw kinderen, de oude nationaliteitsbewijzen van uw vader en grootvader, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van uw oud paspoort en foto's van uw facebook vrienden en u als kledijmaker kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze tonen uw identiteit, afkomst en werk aan. Elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, namelijk Kirkuk, kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen

viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt. Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Zo woonde u reeds van 1988 tot 2003 in Erbil (CGVS, pg.3), keerde u enkel terug naar Mal Abdullah omdat u daar een vastgoed had gekocht (CGVS, pg.3) en trok na de inval van IS in 2014 terug naar Erbil waar u eerst tijdelijk introk bij uw oom, maar vervolgens een eigen huis kocht in Khalawish (CGVS, pg.7). U stelt dat het voor u geen probleem was om in Koerdistan een huis te kopen, daar u Koerd bent en er evenmin voorwaarden waren verbonden aan jullie verblijf in Koerdistan, daar jullie er eerder al hadden gewoond (CGVS, pg.8). Zowel broers en zussen van u, als broers en zussen van uw echtgenote zijn woonachtig in Koerdistan (CGVS, pg.3). Ook uw schoonvader is daar woonachtig (CGVS, pg.5). De reden waarom u stelt er zich niet te kunnen vestigen, werd reeds zoals bovenstaand geargumenteed, niet als geloofwaardig beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de medische attesten inzake de psy problematiek van uw echtgenote en de medische problematiek van uw zoon kan worden opgemerkt dat wat betreft de attesten van uw echtgenote geen enkel begin van bewijs vormen van de problematiek die u in Irak zou hebben gekend.

Wat betreft de medische problematiek van uw zoon, dient te worden opgemerkt dat deze niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische motieven, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een Koerdische oorspronkelijk afkomstig uit Kirkuk. In 2004 huwde u met S.(...) K.(...) O.(...) A.(...) (O.V. (...)).

*U beroept zich op de verklaringen van uw echtgenoot zoals hieronder weergegeven:
'(...)'*

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u psychologisch leed omwille van eerdere negatieve ervaringen in een interviewsetting en werd gevraagd om het gehoor kort en kalm te houden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd zowel uw verzoek om een andere tolk als een gehoor dat kort en kalm was toegestaan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig baseert op de vluchtmotieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In hoofde van uw echtgenoot nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan er ook wat u betreft niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. De beslissing van het CGVS in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

'(...).'

Uit bovenstaande kan geen individuele vrees voor vervolging in uw hoofde worden afgeleid. U brengt zelf geen elementen aan. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, namelijk Kirkuk, kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van

guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekomen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis

van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt. Ook hier kan naar de verklaringen van uw echtgenoot worden verwezen:

‘(...).’

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische attesten inzake uw psy problematiek en de medische problematiek van uw zoon kan worden opgemerkt dat wat betreft uw attesten deze geen enkel begin van bewijs vormen van de problematiek die u in Irak zou hebben gekend. Wat betreft de medische problematiek van uw zoon, dient te worden opgemerkt dat deze niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische motieven, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de beoordeling van hun relaas door de commissaris-generaal. Zij merken op dat er in de verklaringen van eerste verzoeker geen enkele tegenstrijdigheid te vinden is, dat hij enorm veel details heeft gegeven betreffende de gebeurtenissen die hij ter plaatse beleefde en dat hij enorm veel bewijzen heeft aangeleverd, waarbij zij verwijzen naar de neergelegde foto's. Tevens wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker een goed inkomen en hooggeplaatste connecties had en dat derhalve niets hun vertrek uit hun streek rechtvaardigde, behoudens dan een werkelijke vrees voor hun leven. Verzoekers wensen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te herinneren aan de sfeer van geweld tussen de partijen 'PUK' en 'KDP'. Naar het oordeel van verzoekers zijn de beslissingen bijzonder kort en berust de argumentatie slechts op 2 elementen.

In een tweede middelonderdeel menen verzoekers dat op basis van de foto's die zij als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen, onmogelijk kan worden betwist dat de persoon op de foto uit 1992 wel degelijk eerste verzoeker betreft. Ingevolge het argument van de commissaris-generaal dat het niet plausibel is dat een foto van 1992 vandaag tot vervolging zou kunnen leiden omdat verzoeker jarenlang met de KDP heeft gewerkt, wijzen verzoekers op de “*uiterst conflictueuze banden*” tussen PUK en KDP, waarbij zij verwijzen naar drie persartikels die zij als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen, die handelen over

spanningen tussen PUK en KDP. Verzoekers menen dat die relaties “*onlangs sterk achteruit gingen*” en achten het plausibel dat verzoeker in deze context een aanhoudingsbevel voor spionage ontving, aangezien hij de mogelijkheid had om toegang te krijgen tot heel wat informatie aangaande de situatie van de KDP en dit sedert enkele jaren, zoals het werk van een spion het vereist.

In een derde middelonderdeel zijn verzoekers het oneens met de stelling van de commissaris-generaal dat zij niet kunnen aantonen dat de foto op sociale netwerken werd verspreid. Verzoekers verwijzen daartoe naar de verklaringen van eerste verzoeker bij de commissaris-generaal, waarin hij uitlegt dat zijn vriend T. de foto op facebook publiceerde uit nostalgie, maar daarna de foto wegliet en zijn account blokkeerde wegens de gevolgen die dit veroorzaakte. Volgens verzoekers versterkt de onmogelijkheid om de publicatie te tonen de geloofwaardigheid van hun relaas omdat het verdacht zou zijn indien de foto nog steeds op de netwerken stond, gelet op de gevolgen. Wat de volledige naam betreft van diegene die de foto publiceerde, preciseert verzoeker dat hij niet met T. bevriend is. Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoeker geen contacten meer heeft met de Aqid, stellen verzoekers dat zij tijdens het gehoor hadden uitgelegd dat er geen contact meer zou zijn omdat hij anders problemen zou krijgen.

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat de verklaringen aangaande het arrestatiebevel vaag zijn, verwijzen verzoekers opnieuw naar het gehoor, waarbij zij opmerken dat een aanhoudingsbevel gewoonlijk niet in detail uitlegt om welke redenen het werd uitgevaardigd, maar alleen toestaat een onderzoek in te stellen en dat het daarom logisch is dat de vriend van eerste verzoeker geen nadere informatie heeft. Verzoekers herhalen dat er geen tegenstrijdigheid werd gevonden en dat hun vrees gegrond is.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende nieuwe stukken: i) een artikel van de website www.rudaw.net, getiteld “*PUK Peshmerga’s death in custody raises tensions with KDP*”, van 1 januari 2020; ii) een artikel van de krant *Ekur Daily*, getiteld “*KDP security forces in Iraqi Kurdistan are same as ISI: PUK official*”, van 20 januari 2020; iii) een artikel van *Al Jazeera*, getiteld “*Is Iraqi Kurdistan on the verge of another civil war?*”, van 30 september en iv) foto’s van verzoeker van 1994 tot vandaag.

2.2.2. Op 18 maart 2020 voegt de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen de landeninformatie “*COI FOCUS IRAK, de bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig*” van 19 september 2019 toe.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers’ asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen wordt in de eerste plaats gesteld dat er in hoofde van verzoekers geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Met betrekking tot het asielrelaas oordeelde de commissaris-generaal dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde problemen van eerste verzoeker met de partij KDP omdat: i) het weinig plausibel is dat er in 2017, na 17 jaar trouwe dienst voor officieren van de PUK en de KDP, plots een arrestatiebevel zou worden uitgevaardigd tegen verzoeker, louter omdat hij in 1992 als 17-jarige gedurende één jaar

aangesloten was bij de PUK en hij omwille van die vaststelling plots zou worden verdacht van spionage; ii) verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de publicatie op sociale media van de bewuste foto uit 1992, noch van het arrestatiebevel dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd; iii) het niet plausibel is dat verzoekers familie na zijn vlucht niet zou ondervraagd zijn indien er werkelijk een arrestatiebevel tegen hem zou zijn uitgevaardigd en iv) de echtgenote van eerste verzoeker, thans tweede verzoekster, totaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de beweemde problemen van eerste verzoeker.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, merkt de commissaris-generaal op dat van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich kunnen vestigen in de gebieden die onder de controle staan van de Koerdische autoriteit, waartoe hij verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat zo'n intern vestigingsalternatief voor verzoekers haalbaar en veilig is.

In de beslissingen wordt tenslotte nog verwezen naar de psychische problemen van tweede verzoekster en de medische situatie van verzoekers zoon, die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de bepalingen inzake internationale bescherming.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze artikelen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5.3. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij vreest gearresteerd te worden door de KDP (AD, stuk 16B, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 11 februari 2019, vragen 4 en 5). Hij vertelde dat hij als kleermaker werkte en dat er veel hooggeplaatste officieren over de vloer kwamen in zijn naaiatelier (*Ibid.*). Naderhand verduidelijkte verzoeker dat hij zich na de inval van IS in Erbil had gevestigd en daar zijn activiteiten als kleermaker had hervat (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 6). Bij zijn activiteiten zou verzoeker onder andere het huis van M. B. en S. R. hebben bezocht om kledij te maken. (*Ibid.*, p. 7). Op die manier zouden hem allerhande militaire geheimen ter ore zijn gekomen (*Ibid.*, p. 7). In mei 2017 werd verzoeker plots beschuldigd van collaboratie met de PUK omdat men op de hoogte was geraakt van zijn verleden bij de *peshmerga* (AD, stuk 16B, Vragenlijst CGVS eerste verzoeker, 11 februari 2019, vraag 5). Verzoeker zou hiervan telefonisch op de hoogte gebracht zijn door de kabinetschef van B. (*Ibid.*). Later verklaarde hij echter dat hij telefoon zou hebben gekregen van een Aqid van de KDP om hem te waarschuwen dat was uitgelekt dat hij begin jaren '90 bij de *peshmerga* was, waardoor M. B. een arrestatiebevel tegen hem zou hebben uitgevaardigd (*Ibid.*). Verzoeker verheldert dat zijn probleem begonnen is doordat een oude foto van hem opgedoken is op de facebook-account van een zekere T. (*Ibid.*, p. 9-10). Verzoeker zet ook uiteen dat hij op facebook zowel vrienden heeft die tot de KDP behoren, als vrienden die tot de PUK behoren (*Ibid.*, p. 10; AD, stuk 14, Documenten, FB vrienden). Verzoeker blijkt evenwel geen details te kunnen geven over de inhoud van het jegens hem uitgevaardigde arrestatiebevel (*Ibid.*, p. 10).

Het enige stuk dat verzoekers neerlegden dat rechtstreeks op hun relaas zou kunnen worden betrokken, is de foto die de aanleiding zou hebben gevormd van hun problemen (AD, stuk 14, Documenten, foto aanleiding problematiek). Op deze foto staan 2 mannen afgebeeld in wijde broeken die poseren bij afweergeschut en vuurwapens over hun schouder dragen.

2.5.5. De Raad merkt naar aanleiding van de kritiek van verzoekers in hun middel op dat een aantal aspecten uit de verklaringen van eerste verzoeker inderdaad niet worden betwist. De persoonsgegevens

van verzoekers, het feit dat zij zowel connecties hebben met KDP-militanten als met PUK-aanhangers, en de activiteiten van eerste verzoeker als kleermaker, staan niet ter discussie. Deze vaststellingen nemen evenwel niet weg dat de kern van het relaas intrinsiek ongeloofwaardig is. Eerste verzoeker kon jarenlang zonder verdachtmaking kledij maken voor diverse politieke facties, legereenheden of milities, en liet zich naar eigen zeggen nooit op loslippigheid betrappen (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 9). Dat verzoeker omwille van een foto van 26 jaar geleden, die zou bewijzen dat hij als 17-jarige gedurende een korte periode militaire activiteiten ontplooidde voor de *peshmerga*, plotsklaps door de KDP van spionage voor de PUK zou worden beschuldigd, is volstrekt onaannemelijk.

Vooreerst rijst de vraag hoe uit een foto van 1992 zou kunnen worden opgemaakt dat één van de 2 afgebeelde strijders *anno* 2017 sympathieën zou hebben voor de PUK. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat de foto bijna 30 jaar oud is. Daargelaten de vraag hoe verzoeker meteen zou kunnen worden geïdentificeerd op basis van een bijna 30-jaar oude foto, blijft het bijzonder onduidelijk of sympathieën voor de PUK aanleiding geven tot vervolging vanwege de KDP. Uit de objectieve informatie die in de nota met opmerkingen van de verwerende partij wordt aangehaald (Nota met Opmerkingen, “COI FOCUS IRAK, de veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio”, 20 november 2019), blijkt immers dat er tussen de Koerdische partijen KDP en PUK weliswaar een zekere rivaliteit heerst, maar niet dat elke burger die ooit lid was of nog steeds is van de PUK door de KDP zou worden gearresteerd of vervolgd. Integendeel, de PUK is toegetreden tot een coalitieregering met de KDP. Tussen hooggeplaatste leden en militairen van beide partijen doen zich af en toe incidenten voor, waarvan verzoekers ter staving enkele voorbeelden uit persartikels bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). In hun middel maken verzoekers melding van “*uiterst conflictueuze banden*” tussen PUK en KDP, en stellen zij dat die relaties “*onlangs sterk achteruit gingen*”. Na raadpleging van de bijlagen stelt de Raad evenwel vast dat het internetartikel van www.rudaw.net (Verzoekschrift, bijlage 3) gewag maakt van een PUK-strijder die na arrestatie door een KDP-eenheid omwille van vermeende drugmisdriven in de cel zelfmoord zou hebben gepleegd. Dit geïsoleerde incident laat geenszins toe te besluiten dat er actueel actieve vervolging zou zijn van mensen die in een zeer ver verleden ooit kortstondig lid waren van de PUK, zoals eerste verzoeker. In het artikel wordt trouwens bevestigd dat de relaties tussen de PDK en de PUK gevoelig verbeterd zijn. Het internetartikel van www.ekurd.net (Verzoekschrift, bijlage 4) beschrijft de politieke gevolgen naar aanleiding van datzelfde incident, maar maakt evenmin gewag van systematische vervolging van ex-leden van de PUK door de KDP. Dit wordt enigszins bevestigd door eerste verzoeker zelf, die voor beide partijen heeft gewerkt en zowel facebook-vrienden heeft die bij de PUK horen, als vrienden bij de PDK (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 10). Verzoekers slagen er bijgevolg niet in hun subjectieve vrees op overtuigende wijze met objectieve elementen te ondersteunen.

Vervolgens merkt de Raad op dat het weinig aannemelijk is dat politieke partijen en milities gevoelige informatie zouden bespreken in aanwezigheid van een kleermaker indien zij niet 100 % zeker zijn dat deze hun ideeën genegen is. Eerste verzoeker ontkende overigens lid te zijn van één of andere politieke partij (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 5) en heeft nooit enige persoonlijke voorkeur in deze of gene zin laten blijken tijdens zijn werkzaamheden (*Ibid.*, p. 9). In weerwil van verzoekers’ beweringen zijn de verklaringen van eerste verzoeker trouwens niet steeds consistent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij “*in zijn naaiatelier*” veel hooggeplaatste officieren ontving (AD, stuk 16 B, Vragenlijst CGVS, 11 februari 2019, vraag 5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij bij de officieren thuis op bezoek ging en aanwezig was bij *meetings* met Amerikaanse militairen (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 7).

Tenslotte dient te worden aangestipt dat het ongeloofwaardig overkomt dat niemand uit de omgeving van eerste verzoeker zou zijn bevraagd naar aanleiding van het arrestatiebevel (*ibid.*, p. 10). Bovendien blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij totaal onwetend is over de concrete problemen die haar echtgenoot zou hebben gekend en de aanleiding daarvoor (AD, stuk 5B, notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, 18 november 2019, p. 2-3), hetgeen de ongeloofwaardigheid van het asielsrelaas verder op de helling zet.

2.5.6. Verzoekers kunnen enigszins worden bijgetreden waar zij stellen dat zij enorm veel bewijsstukken zouden hebben aangeleverd. De Raad wijst er echter op dat de kwantiteit aan bewijsstukken geen maatstaf is voor de relevantie ervan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een hele reeks identiteitsdocumenten en foto's hebben aangebracht (AD, stuk 14, Documenten), maar dat enig begin van bewijs ontbreekt dat de voorgehouden vrees zou aantonen, zoals de publicatie van de oude foto op

facebook of het arrestatiebevel dat jegens eerste verzoeker zou zijn uitgevaardigd. Daarnaast dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen details kon verstrekken over wat hem in het arrestatiebevel precies ten laste wordt gelegd (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 10). Verzoeker heeft zich hierover sedertdien niet meer verder geïnformeerd (*Ibid.*). De laconieke bewering van verzoekers in hun middel dat een *“aanhoudingsbevel gewoonlijk niet in detail uitlegt om welke redenen het werd uitgevaardigd”*, komt de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet ten goede.

2.5.7. In zoverre verzoekers wijzen op hun welvarende toestand in Irak, waardoor zij geen objectieve reden zouden hebben om hun land van herkomst te verlaten, tenzij dan een gegronde vrees voor vervolging, merkt de Raad tenslotte op dat uit het administratief dossier wel degelijk een andere dwingende reden voor emigratie naar het Westen kan worden gevonden, met name de nierziekte van hun zoon (AD, stuk 14, Documenten, medisch attest zoon). Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, houden deze elementen geen verband met de criteria voor het bekomen van internationale bescherming.

2.5.8. Naar aanleiding van de verwoede pogingen van verzoekers om aan te tonen dat de persoon op de oude foto van 1992 wel degelijk eerste verzoeker is (Verzoekschrift, bijlage 6), treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen bevestigt dat de overweging uit de bestreden beslissingen dienaangaande een overtollig motief uitmaakt. Zelfs indien, ondanks het feit dat op basis van een oude foto moeilijk kan worden bepaald wie geportretteerd is, eerste verzoeker werkelijk op deze foto zou figureren, maken verzoekers niet aannemelijk dat een kortstondig engagement voor de *peshmerga* in 1992 *anno* 2020 aan de basis kan liggen van vervolging door de PDK. Hetzelfde geldt voor de bewering van verzoekers dat deze foto via sociale netwerken zou zijn verspreid. Vooreerst ontbreekt elk bewijs van enige publicatie op sociale media. Ten tweede vormt een eventuele verspreiding van zo'n foto op facebook, zo al waarheidsgetrouw, op zich geen aanleiding om een gegronde vrees voor vervolging door de KDP in het leven te roepen. Het is bovendien uiterst bevreemdend dat de foto zou zijn gepost door een zekere T., iemand met wie verzoeker zelfs niet bevriend blijkt te zijn. Het betoog van verzoekers, dat het verdacht zou zijn dat de foto thans nog op sociale netwerken zou staan, raakt kant, noch wal.

2.5.9. Voor het overige beperken verzoekers zich tot het herhalen van hun eerdere verklaringen, hetgeen uiteraard niet volstaat om een ander licht te werpen op de pertinente motieven uit de bestreden beslissingen, waaruit het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas blijkt. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun relaas komen verzoekers niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.10. Ook het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Daarin wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, maken verzoekers evenmin aannemelijk bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, brengen verzoekers niets in tegen de overwegingen van de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal van oordeel is dat het risico in beginsel dient te worden beoordeeld in functie van de provincie Kirkuk in Centraal-Irak, maar dat er voor verzoekers een intern vestigingsalternatief voorhanden is, zoals bedoeld in artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers, die beiden Koerden zijn die afstammen van ouders van Koerdische origine (AD, stukken 16 en 16 B, Verklaringen DVZ, 3 oktober 2018, persoonsgegevens), zich na de opkomst van IS in Centraal-Irak op duurzame wijze hebben gevestigd in Erbil in de Koerdische Autonome Regio. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker reeds eerder tussen 1988 en 2003 in Erbil heeft gewoond en dat hij er tussen 2014 en 2017 een winkel geopend had en activiteiten uitoefende als kleermaker (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoeker, 18 november 2019, p. 6-7). Omwille van deze elementen kan de provincie Erbil niet zozeer beschouwd worden als een

vestigingsalternatief, maar als de regio van herkomst van verzoekers in functie waarvan de verzoeken om internationale bescherming dienen te worden beoordeeld.

Op basis van de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in de Noord-Iraakse stad Erbil in de Koerdische Autonome Regio gekenmerkt wordt door een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit niets blijkt dat verzoekers aldaar actueel, louter omwille van hun aanwezigheid aldaar, omwille van willekeurig oorlogsgeweld een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat er sprake is van persoonlijke omstandigheden die zouden kunnen resulteren in een verhoogd risico op slachtofferschap van het in Erbil (beperkt) aanwezige willekeurige geweld. In zoverre verzoekers op basis van de informatie die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, betogen dat Iraaks Koerdistan zou balanceren op de rand van een nieuwe burgeroorlog (Verzoekschrift, bijlage 5), merkt de Raad op dat in dit artikel “*Al Jazeera*” van 30 september 2018 niet kan worden gelezen dat er thans een gewapend conflict aan de gang is. De Koerdische regio wordt er trouwens omschreven als een “*island of stability*”. Het rapport van EASO, waarop de commissaris-generaal zich baseert, is bovendien van recentere datum.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN